

by se na její úkor neobohatila. Ve smyslu těchto zásad jest řešiti věc i při neplatnosti smlouvy, pokud zákon nestanoví něco jiného, na příklad v § 1174 obč. zák., ale o výjimečný případ toho druhu tu nejde. V souzeném případě není možné, aby vše bylo uvedeno do předešlého stavu, neboť práce, které žalobce vykonal — jak tvrdí — ve službách žalovaného, nelze vrátiti a žalovanému není možné, by napravil skutečnost, že žalobce nedosáhl výučního listu, ač byl jako učeň zaměstnán. Pro posouzení žalobního nároku záleží tedy na tom, zdali a pokud byl žalobce konáním neplacených služeb pro žalovaného nespravedlivě zkrácen, a na druhé straně, zdali a pokud se žalovaný na úkor žalobcův obohatil výkonem jeho služeb.

Čís. 11315.

Byl-li nárok ze správy před vyhlášením konkursu již uznán, třebaže nebyl ještě v den vyhlášení konkursu realizován, jest přípustné jeho započtení na pohledávku úpadkové podstaty na zaplacení kupní ceny. Dohodly-li se strany po vyhlášení úpadku jen o způsobu realizace nároku ze správy a o jeho převedení na peněžité plnění, nebylo smluvníku třeba obracet se o svolení na správce úpadkové podstaty.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv II 805/30.)

Úpadkyně dodala žalovanému nábytek. Ježto na nábytku byly shledány vady, zavázal se obchodní zmocněnec úpadkyně žalovanému, a to ještě před zahájením úpadku na jmění dodavatelky, že vady opraví. Dodavatelka opravy neprovedla, nýbrž provedl je žalovaný sám po vyhlášení úpadku na jmění dodavatelky na základě dohody s obchodním zmocněncem dodavatelky. Proti žalobě správce úpadkové podstaty o zaplacení kupní ceny za dodaný nábytek namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku nákladu na opravu nábytku, kterážto pohledávka převyšovala zažalovaný peníz. Procesní soud první stolice vzhledem k vzájemné pohledávce uplatňované započtením žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolateli nelze přisvědčiti, pokud dovozuje, že se žalovaný měl obrátiti na správce konkursní podstaty jako oprávněného a zavazaného, an konkurs byl vyhlášen 9. března 1929 a František J. v zastoupení úpadkyně žádal ho podle zjištění nižších soudů teprve dne 19. března 1929, by si opravy provedl sám a peníze za to si srazil. Podle §§ 1, 66 a 67 konk. řádu není ovšem úpadci od prohlášení konkursu dovoleno, by nakládal svým jměním, a jsou podle § 3 konk. řádu právní jednání, která vykonal úpadce po prohlášení konkursu a která se týkají konkursní podstaty, proti konkursním věřitelům bezúčinná. Ale odvolací soud prá-

vem vyslovil, že tu jde o nárok ze správy (§§ 932 a 933 obč. zák.); který, jak vyplývá ze zjištění soudů nižších, tu byl již v den vyhlášení konkursu, byv již před vyhlášením konkursu uznán. Nebyl ovšem ještě v den vyhlášení konkursu realizován (§ 14/I konk. řádu), ale to nevadí, by jeho započtení nebylo podle § 19 konk. řádu přes to přípustné. Po vyhlášení úpadku dohodly se strany jen o způsobu jeho realizace a o jeho převedení na plnění peněžité. To jest přípustné podle §§ 14 odst. (1) a 19 konk. řádu, a nebylo proto žalovanému zapotřebí obracet se o svolení na správce úpadkové podstaty.

Čís. 11316.

Nevytkla-li strana ihned v první stolici, že o jejím tvrzení byly soudem připuštěny důkazy jiné než jí navržené, nemůže toto opomenutí doháněti v opravném řízení s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 2 c. ř. s.

To, co strana uvedla v dřívějším sporu, nestalo se jejím přednesem v pozdějším sporu tím, že spisy onoho sporu byly v tomto sporu přečteny k důkazu, nepřednesla-li tyto skutečnosti v tomto sporu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, Rv II 810/30.)

Žalobě o nepřipustnost exekuce bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

důvodech:

Vadu odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. vidí dovolatelka v tom, že odvolací soud nepřipustil důkaz dotazem u revisní bratrské pokladny a u dělnické úrazové pojišťovny o jejím tvrzení, že žalobce pobírá od těchto pokladen úhrnem asi 8.000 Kč ročně. K důkazu i o této okolnosti připustil soud první stolice důkaz spisy krajského soudu Ck IIa 19/29, Ck II 126/28 a Ck II 238/29. Žalovaná se proti tomu neohradila, ačkoli o svém tvrzení důkaz těmito spisy nevedla, nýbrž nabídla o něm důkazy, v jichž neprovedení vidí vadu odvolacího řízení. Soud odvolací dovodil správně, že tímto svým postupem ztratila žalovaná po rozumu § 196 první odstavec c. ř. s. právo výtek v tomto směru, poněvadž bylo její povinností, by, nechtějíc se spokojit s důkazy soudem připuštěnými, jí však nenavrženými, by se proti tomuto porušení předpisů o řízení důkazním ohradila a v první stolici je hned vytkla. Neučinivši tak, nemůže opomenutí to doháněti nyní v řízení opravném s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 2 c. ř. s.

Co žalovaná o příjmech v žalobní odpovědi uváděla ve sporu C II 238/29, nestalo se jejím přednesem v tomto sporu tím, že spisy C II 238/29 byly k důkazu o výši příjmů žalobcových v tomto sporu přečteny, nepřednesla-li skutečnosti ty vůbec v tomto sporu. Nebyl proto odvolací soud oprávněn k jejímu tvrzení v tomto sporu nepřednesenému